

խառնարանի գաղափարէն, ու բնիկ բա-
ռով մը կը կոչեն «սկահք», որ սակայն
դարձեալ նմանութեամբ ըսուած է, ինչ-
պէս կ'երեւի իւր միւս «սկահածե» հո-
մանշէն: Այս պատճառաւ Փիլոնի թարգ-
մանիչն ալ սոյն բառին հետ չկապուե-
լով՝ փոխան անոր «թակոյկ» կը գործածէ
Ս. Գրոց մի եւ նոյն վկայութեան մէջ
(ՄՆ. 520): Հետեւաբար մեր քով կար ըս-
կան կոչուած անօթ մը՝ մովսիսական աշ-
տանակին բաժակաց նմանող. կամ թէ վե-
րոյիշեալ «տաշտին» աւելի խորը, որով
եւ լծորդ է՝ ձայնով ու բաժակին ձեւով՝ սկիհ
կոչուած ըմպանակին, զոր պիտի տեսնենք:

Դաշխոչրան: Սկահին մեծը կը համա-
բիմ, հանդիպած յն. λεχάσγη բառին, որով՝
այն է «դաշխոչրանազ զօրաւորաց՝» Յայէլ
կաթ կը ջամբէ Սիսարայի (Դատ. Ե, 25):
Թարգմանիչը նոյն յունական բառը յայտ-
նի խտրութեամբ մը «կոնք» կ'անուանէ՝
երբ կը խօսուի լուացման անօթոյ մասին
(անդ, 2, 38. եւն): Ուրեմն «դաշխու-
րանն» ալ Հայոց յատուկ ըմպանակ մ'էր
կոնքանման ու կոնքէն տարբեր. եւ հա-
ւանօրէն իւր արմատն է պրս. տաշտ-խոչ-
րան, ուտելոյ տաշտ: Կ'երեւի թէ ազնուա-
կանաց տաճարէն ներս չէր մտներ, այլ
Յայելի «խորանին» պէս խորանարնակ